

EL SOPAROT ESTIUENC DE LA VEU

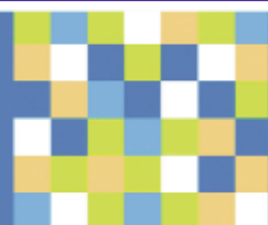
text REDACCIÓ

Alguns membres i simpatitzants d'aquest semanari es van reunir el dimecres en el restaurant Rosi para celebrar el clàssic sopar d'estiu de La veu. Les estovalles van quedar netes i vam pagar religiosament, sent el plat que més èxit va tenir l'entrecot. Es van servir més llagostins que carxofes, trencant el tòpic benicarlando.

Després del sopar, els més *marxosos* van baixar al port esportiu sense massa èxit festiu, tot cal dir-ho, però amb molta educació.

El que va fer la segona foto i Natalia, que surt dues vegades perquè va vindre molt atractiva amb el seu vestit verd esperança.

Al comerç de Benicarló trobaràs tot el que et fa falta...

Benicarló, més comerç

K&A

Número 646-8 agost 2008 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIV

la veu

de Benicarló

Benicarló tindrà la nova carretera que ens ha d'unir amb Peníscola

(Si hem de creure les paraules del nostre alcalde i del President de la Diputació...)

¿Pero Fabra quién es?
¿No será el PAPITO del PP?
A ver si voy a tener que desempolvar el traje de "SUPERMÉN"

Dos-cents vuitanta-quatre actes conformen el programa de les Festes Patronals de Benicarló

Habemus carretera ... i pont

text REDACCIÓ

Per fi, si hem de creure les paraules del nostre alcalde, Marcelino Domingo, i del President de la Diputació, Fabra, Benicarló tindrà la tan demanada, i necessària, carretera entre la Ratlla del Terme i el nucli de la nostra població i que ens ha d'unir amb Peníscola. Un pressupost de més de 7,5 milions d'euros i un pont sobre el Barranquet són la targeta de benvinguda d'aquesta obra que, si les coses no canvien, hauria de començar abans de final d'any i estar acabada a entre finals de 2009 i principis de 2010.

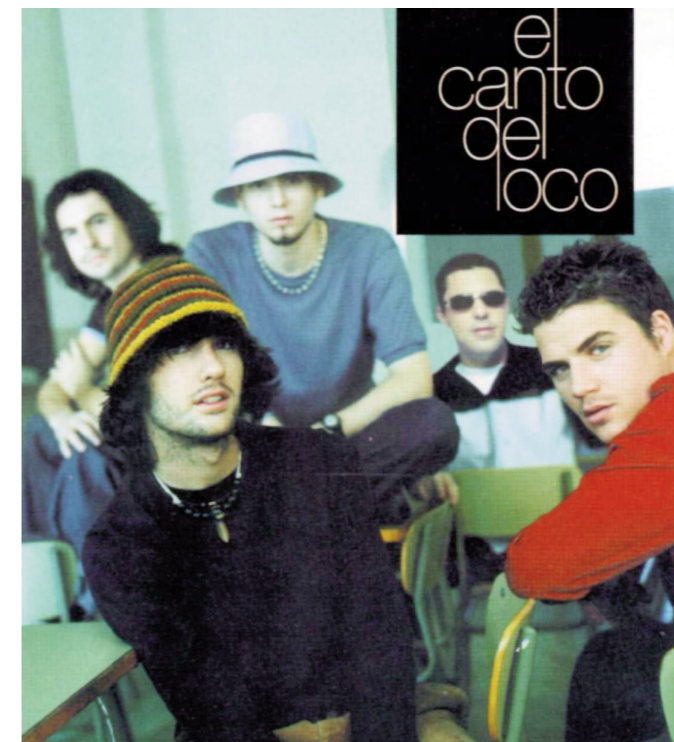

Google maps: Ni la "carretera de la costa" va per la costa ni la "carretera vella de Peníscola" és tan vella, ja que la van inaugurar la setmana passada. Les imatges són prou modernes encara que afortunadament no recullen el "taüt" de la rotonda de la ratlla del terme.

Dos-cents vuitanta-quatre actes conformen el programa de les Festes Patronals de Benicarló

text REDACCIÓ

Dos-cents vuitanta-quatre actes conformen el programa de les Festes Patronals de Benicarló, que s'iniciaran el pròxim 16 d'agost. El president de la comissió de festes, Martín Creus, assenyalava que "és un programa molt complet, el que més actuacions contempla de tota la comarca i que farà que siga una setmana molt atrefegada". Ajuntament, associacions i entitats de tot tipus i les penyes de joves, s'han unit un any més per intentar que, durant deu dies, la ciutat surta al carrer les 24 hores del dia. La programació contempla diferents novetats, com "la cremà d'una falla per a commemorar l'aniversari d'una penya" o el canvi d'ubicació de l'acte de proclamació de la Reina de les Festes, càrrec que aquest any ostenta Digna Ramos.

representants benicarlandes. El poeta local Jaime Rolíndez ha estat qui ha compost els versos que serviran per a donar a conèixer a les encarregades de presidir les festes patronals. Una veu en off, la del conegut locutor local Agustín García, s'encarregarà de guiar els esdeveniments que se succeiran durant l'acte. La Banda de música Ciutat de Benicarló tornarà a interpretar en directe la banda sonora de la presentació. La comissió té la intenció de repetir el mateix guió d'anys anteriors per a dotar de major protocol l'acte que donarà inici a les festes de la ciutat. A continuació, un ball de gal·la en honor a la Reina i les seues Dames, tancarà la nit.

A partir de dissabte, Benicarló viurà immersa en la celebració dels nombrosos actes que se celebren a tota hora i en tota la ciutat. Per als afeccionats taurins, tornen a celebrar-se l'exhibició de bous al matí, un acte que s'havia suprimit en els últims anys. El dilluns, l'actuació musical estarà protagonitzada per Miguel Bosé, que arriba a la ciutat amb el seu nou Papitour. La venda anticipada d'entrades avança a bon ritme, tal com s'assenyalava des de la comissió. Bosé i El Canto del Loco, que actua el dimecres 20 d'agost, han assolit que les primeres entrades que es van distribuir pels comerços col·laboradors, s'esgoten. La nota d'humor en el programa de festes la posen, com sempre, les penyes de joves. Aurelio (concurs de crits), Com si fora Nadal, Mira qui llaura (concurs de motocultors), Cada orella amb la seua parella, o el concurs de panxuts, que inclou l'elecció de Mister panxa mullada, són alguns dels suggeridors noms que les penyes han ideat per a passar les festes amb humor. Balls populars, concerts de música tradicional, concursos de diferents tipus i els actes religiosos dedicats a San Bartomeu i la Verge del Mar, patrons de Benicarló, completen l'agenda festiva benicarlanda.

Carlos Delshorts, encarregat de l'àrea de Protocol de la comissió, explicava que la decisió de tornar a celebrar l'acte en un espai tancat ha estat a causa de les possibles inclemències climatològiques. Així, recordava que aquests últims tres anys, que la proclamació s'ha realitzat a l'aire lliure "hem tingut gairebé de tot", arribant a posar en perill en ocasions la celebració de l'acte. Delshorts reconeixia que "cabrà menys gent" ja que l'Auditori Municipal només té capacitat per a 400 persones, enfront de les més de set-centes que es podien allotjar en el pati del Col·legi de La Salle. Per pal·liar aquesta deficiència, s'instal·larà una pantalla gegant en el carrer on el públic "podrà seguir en directe l'acte". La Reina de les Festes del 2.008 tindrà l'honor d'estrenar l'acte que, a partir d'ara, servirà per a presentar a les màximes

VINGA MERI

text CNB

La nadadora Meritxell Sospedra en una impressionant travessia guanya en la categoria Aleví i 2a en la general femenina en la XIII edició de la travessia del Trofeu Ciutat de Vinaròs. Nadadores i nadadors del Club Natació de Benicarló es van desplaçar aquest cap de setmana 3 d'agost a disputar la XIII edició del Trofeu Ciutat de Vinaròs on van assistir un total de 176 participants, aquesta edició va ser guanyada per Sergi Ibañez i Noemí López del CN Vinaròs. La nadadora del Club Natació Benicarló, Meritxell Sospedra, en una impressionant carrera, va guanyar la primera plaça en la categoria aleví, segona a la general femenina, de la travessia de 2.000 m. amb un crono de 24,41. Va completar el pòdium Raquel Fabregat en la tercera posició (25,11), Lucía Piñana quarta (25,31) i Immaculada Cerdà vuitena (29,14). En la categoria infantil Agustín Parra va aconseguir pujar al pòdium en la tercera posició amb un temps de (24,28) i 6é en la general masculina. En la prova de promeses, de 250 m, el nadador Oscar García va aconseguir la quarta posició i el seu germà David García la setena. En

la categoria prebenjamí, de 700 m. Didac Saura va aconseguir una disputada quarta posició. Marc Fresquet va haver d'abandonar la travessia per problemes en un muscle. Esperem es recupere aviat i tinga tota la sort del món en la seua participació aquesta pròxima setmana en els campionats d'Espanya d'Estiu a Terrassa (Barcelona), juntament amb Miguel Piñana, Susana de l'Omo i Paula Saura.

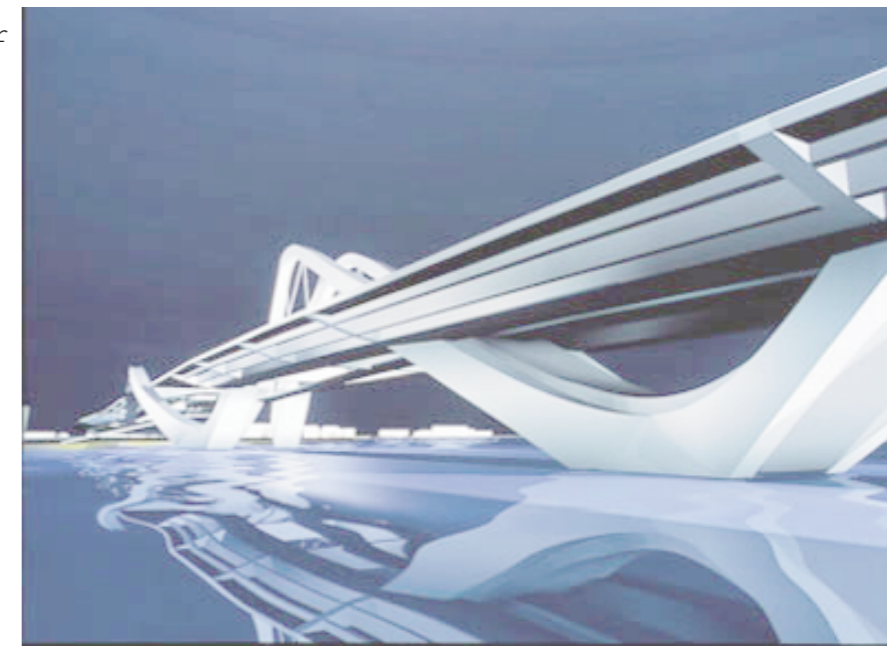
“La visita dels tècnics es realitzava tan sols un dia després de la inauguració del tram de Peníscola”

ve de la p gina anterior

Tot i així, paga la pena fer un recordatori a Mundo i els seus equips de govern, per la seua nefasta gestió, que ens ha abocat, com sempre, a ser el últims de la cua. De tota manera, creuem els dits, perquè ací sempre ens toca el rebre i alguna cosa es pot tòrcer si no estem per la feina.

Benicarló ja coneix el projecte de la carretera que discorrerà fins al terme de Peníscola, la coneguda carretera vella de Peníscola. Dimecres passat, tècnics de conselleria es van desplaçar al municipi per a resoldre diferents dubtes que tenien abans de donar per tancat el projecte. Entre ells, el lloc exacte per on passaven els tubs del Sindicat de Regs que existeix en la partida per on discorrerà el futur vial. Durant la visita, el primer edil, Marcelino Domingo, va poder veure el treball de disseny que els tècnics han realitzat. Domingo va mostrar la seua satisfacció pel projecte ja que compleix les necessitats i reclamacions fetes des del consistori. Fonamentalment, es dona resposta a la reivindicació que el vial tinga les mateixes característiques del tram peníscolà i que no es quedés en un simple asfaltat del carrer. A més, l'amplada de la calçada finalment serà de 14 metres i no de vuit com es va anunciar en principi. “La carretera tindrà els mateixos serveis que a Peníscola i inclou carril bici i il·luminació en tot el seu traçat”, detallava Domingo.

Un altre dels motius de satisfacció de l'alcalde és la resolució del pont que creuarà el Barranquet, motiu de disputa amb els partits de l'oposició. Els tècnics han resolt la problemàtica del traçat en aquest punt gràcies al disseny d'un passatge que tindrà “un ull de 60 metres i 80 de llarg”.

“Les dificultats en el disseny han vingut provocades principalment perquè la infraestructura havia de solucionar una desviació de quaranta graus sobre el traçat” (No, el pont no crec que siga així)

Les dificultats en el disseny han vingut provocades principalment perquè la infraestructura havia de solucionar una desviació de quaranta graus sobre el traçat. En un primer moment, des de conselleria es va plantejar la possibilitat que els veïns confrontants cedissin més terreny per a poder fer el disseny al recte, una solució que hagués abaratit els costos i el temps de realització. Des del consistori es va rebutjar aquesta possibilitat al considerar que “els veïns ja han cedit bastant”, segons va informar el primer edil.

D'altra banda, el nou pont havia de correspondre's en els seus requeriments tècnics al construït fa uns mesos en la desembocadura de la llera, que va ser dissenyat per a evitar els problemes de inundabilitat de la conca. “Si no hagués estat així, s'hauria d'haver remès el projecte a la Confederació Hidrogràfica del Xúquer i recaptar el vistiplau d'aquesta entitat, el que hagués retardat encara més els tràmits”.

Domingo, explicava que la construcció del nou pont “ha disparat” el pressupost inicial de les obres i la situat en 7'5 milions d'euros per als 1'8 quilòmetres que s'han de construir. L'alcalde de Benicarló feia seues les paraules del vicepresident del consell, Vicente Rambla, i anunciava que les obres començaran el pròxim mes d'octubre. “Aquesta carretera és un dels punts negres que teniem i que veig que podem solucionar en aquesta legislatura”, va concloure.

La visita dels tècnics es realitzava tan sols un dia després de la inauguració del tram de la carretera que discorre des de Peníscola fins a la Ratlla del terme amb Benicarló. Durant l'acte, el primer edil benicarló va reclamar la celeritat dels tècnics per a donar conclusió a unes obres que s'han allargat durant anys. “He d'agrair que a l'endemà estiguessin aquí els tècnics amb el projecte”, va dir l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo.

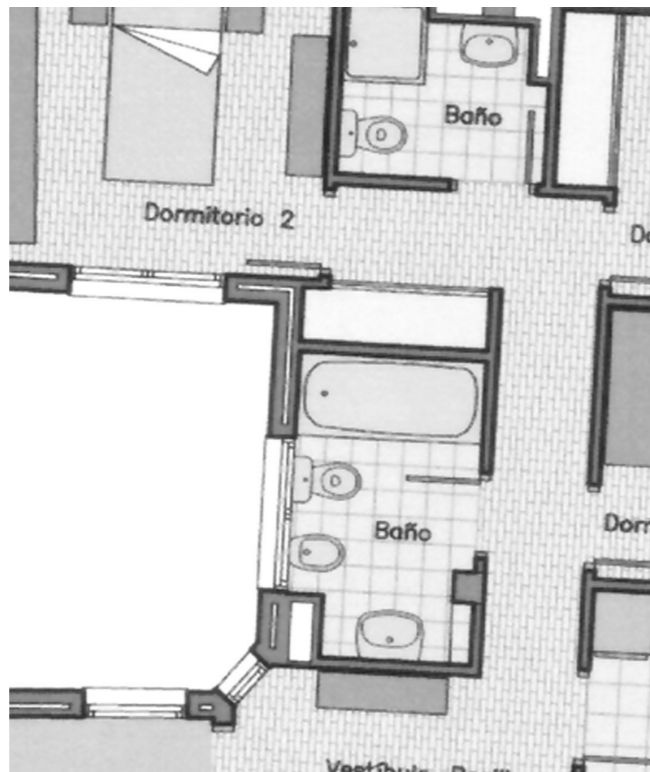
BENICARLÓ CONSTRUIRÀ HABITATGES PROTEGITS

text REDACCIÓ

L'ajuntament de Benicarló signarà un acord amb el IVVSA que permetrà la construcció de VPP en el municipi. Després de realitzar diferents contactes amb representants de la conselleria, ahir es va rebre en el consistori el conveni que farà realitat la necessitat de construcció d'habitatge públic a la ciutat. L'alcalde, Marcelino Domingo, mostrava la seva satisfacció per la resolució de les converses mantingudes a diferents nivells, que es plasmaran en realitat una vegada l'escrit siga aprovat per la comissió municipal i ratificat pel ple. El conveni, obliga a l'ajuntament a facilitar els terrenys per a la construcció dels habitatges. Després, serà el IVVSA l'encarregat d'adjudicar i realitzar les obres.

El primer edil, explicava que "seran els tècnics municipals els que decidiran en quins terrenys es construiran" després d'un estudi detallat de les necessitats del municipi. Per això, Domingo va anunciar "la contractació d'una empresa especialitzada" que determinarà els habitatges d'aquest tipus que necessita la ciutat. Així, sobre la base de les necessitats reals, l'ajuntament construirà les residències necessàries. "És una ximpleria fer més cases de les necessàries perquè després es quedin sense vendre", va justificar. Domingo no va voler aventurar la xifra d'habitatges necessaris i es va remetre al futur estudi.

L'alcalde de Benicarló donava per tancada, amb aquest anunci, la polèmica creada en el municipi per la falta d'habitatges de protecció oficial. Al seu entendre, el conveni remès per l'administració autonòmica "demostra que si que estem interessats en la seva

construcció". Així intentava rebatre els arguments de l'oposició, que han criticat l'equip de govern per la seva gestió en aquest aspecte. Al llarg dels últims mesos, han estat diverses les ocasions que han criticat l'acció municipal, que ha dut a ple la petició de diverses empreses perquè es retirés l'obligació de destinar espai per a la construcció d'habitatge protegit en les seves promocions. Aquestes actuacions van ser aprovades durant l'última legislatura, quan estaven al capdavant del govern municipal la coalició formada pel PSPV i el Bloc.

Detingut un veí de Benicarló acusat de disparar amb una carabina

text REDACCIÓ

Dimarts 5 de juliol, Efectius de la Guàrdia Civil van detenir a un jove, de 33 anys, veí de Benicarló, acusat de disparar amb una carabina des d'una finestra del seu domicili a la via pública, segons van informar en un comunicat fons de la Benemèrita. L'home respon a les inicials de.A.I. i té diverses detencions anteriors per delictes contra l'ordre públic, contra el patrimoni i maltractaments en l'àmbit familiar. Igualment, en l'actualitat, té en vigor una ordre d'allunyament de la seua anterior parella.

Segons les mateixes fonts, l'home es va posar a disparar a la via pública des del seu domicili de l'avinguda Llibertat. Per aquesta raó es van traslladar fins al lloc dels fets diverses patrulles de la Guàrdia Civil, efectius de la Policia Local, de Bombers i una

unitat del Servei d'Atenció Mèdic Urgent (SAMU), que també van tancar la zona per evitar possibles lesions a vianants. Una vegada allí, els agents van comprovar que en l'habitatge vivia un home sol. Aquest, al ser requerit per obrir la porta, va respondre violentament i va amenaçar als agents. Davant la seva negativa a depositar la seva actitud, i després d'escoltar-se quatre o cinc detonacions en l'interior de l'habitatge, van entrar i van detenir a l'home sense que es produïssin danys personals. En l'interior del domicili, els agents van comprovar que, a més d'una carabina d'aire comprimit i una caixa amb 500 balins, el detingut tenia amuntats en el sòl del saló mitja dotzena de ganivets de cuina. Després de la seva detenció, l'home va ser traslladat a l'Hospital Comarcal de Vinaròs en un vehicle oficial en el qual va causar diversos danys, segons les mateixes fonts.

EL SOMNI, MÉS PROP

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Sempre igual. La màxima d'aquesta casa són les presses i les corregudes. No deixen viure la gent tranquil·la. Per això després les coses surten com surten, ens posen a caldo pertot arreu i l'absència de la immediatesa de la informació és l'estrella de la secció. En fi, què hi farem? Una vegada més, he de proclamar, sense cap tipus de mania, vergonya ni remordiment, que pràcticament no sé coses noves. Ara algú em podria dir que ja que la setmana passada vaig dir que sabia tantes coses, que ara és el moment d'amollar-les. Però tothom sap que, per damunt de tot, sóc una persona respectuosa i temerosa i no faig compte de dir cap cosa que la meua consciència considere indecorosa. En fi, que tant d'escriure i tanta història per a no dir res, i omplir una setmana més aquesta pàgina amb un seguit de paraules sense cap mena de consistència informativa i amb una clara absència de formalitat i vergonya.

Diumenge passat, al migdia, un bon amic em va enviar un missatge al mòbil on m'informava que eixe mateix dia a les set de la tarde debutava el nou CD Benicarló al municipal Pitxi Alonso. Malgrat les meues ineluctables obligacions familiars, pròpies del mes d'agost, vaig enfilat cap amunt perquè la curiositat morbosa va guanyar la partida a la programada sessió vespertina de gandula. Em vaig asseure al lloc habitual mentre mirava d'esbrinar cares noves entre el públic, per tal de confirmar els noms que havia sentit. Ben aviat vaig substituir l'escorcollament visual del públic assistent per la identificació dels components de la plantilla. Amb gran sorpresa, vaig constatar que pràcticament tots eren del poble, i dic pràcticament tots perquè n'hi

ha molts que no conec, però el meu conegut olfacte futbolístic em deia que tenia raó. Només vaig vore la primera part, però em va fer la sensació que hi ha equip per a mantindre la categoria sense grans patiments.

Potser aquesta temporada siga la realització del gran somni dels aficionats benicarlandos que estimem el nostre futbol, i que no és altre que vore al primer equip de Benicarló jugar amb xiquelots del poble i mantindre'ns a preferent. Es veu que el partit va acabar amb empat a un, però una victòria local hagués estat més justa. A la segona part, va haver canvi massiu de jugadors, per tal que el nou entrenador Martorell els vaja coneixent. Em sembla que aquesta temporada ens ho passarem bé malgrat l'absència del marcador gegant aquell que cantava els gols del Benicarló.

Avui m'he assabentat que el proper diumenge hi ha un altre partit amistós, aquesta vegada contra el Vinaròs, també al municipal Pitxi Alonso. Si puc, potser pujaré a vore-ho, perquè les obligacions són moltes i la mandra encara més.

La setmana passada vaig escriure que la plantilla del nou CD Benicarló seria la resultant d'una fusió entre els que continuaven de la temporada anterior i els jugadors de l'Atlètic Benicarló que havien aconseguit

l'ascens a la primera regional. Però es veu que això de l'Atlètic Benicarló no existeix i algú podria pensar que aquesta errada és fruit de la ignorància. Sí, i què? Reconec que mantinc un considerable cacau entre atlètics, ràncings, esportings i unions. Jo sempre havia conegut un equip, el CDB, i una època, el Bel Tena. Però ara tot se m'embolica i no sé qui és qui. Però això no és el pitjor, no. M'ho han explicat moltes vegades i encara no m'he aclarit, i l'únic que distingeixo són al Ràcing de Santander i a l'Espòrting de Gijón. Per cert, malgrat l'errada... veritat que tothom va comprendre de seguida a qui em referia? Per tant, els tres elements bàsics de la comunicació van funcionar a la perfecció (ja sé que n'hi ha més, però tampoc és qüestió d'exposar una tesi), la qual cosa vol dir que el missatge es va entendre.

Abans d'acabar, vull dedicar-li unes línies a José Ferreres Gascó, vocal de la junta directiva de la Federació Valenciana de Futbol i exdirectiu del CD Benicarló, que va morir dimarts passat, víctima d'un infart. Els que signem aquesta secció vam tindre el plaer de compartir amb ell moltes estones al llarg de les diferents juntes directives en les quals vam coincidir, així com interessants i agradables converses a qualsevol camp de futbol on coincidíem. Descanse en pau.

PS (que vol dir post scriptum). M'acaba de dir un amic que Juanjo Martorell ha presentat la seua dimissió com a entrenador del CDB. Ja sé que arribo a tard a contar res i que d'haver sabut aquesta notícia fa només una horeta el to de la meua crònica haguera estat tot un altre. Ara, naturalment no tinc ganes de refer res. M'he quedat parat. Ja en parlarem més endavant.

Arriben els quarts

text GREGORIO SEGARRA

Faltant sis partits (tots corresponents als grups II i III) per finalitzar la 1a fase, encara queden molts interrogants per desvetllar i 3 places de quarts de final per assignar. En el Grup I ja ha finalitzat la 1ª fase i tots els equips han jugat els 6 partits reglamentats, sense cap incompareixença. Gruas Robles i Novo Informo s'han classificat 1r i 2n, per la qual cosa passen directament a 1/4 de final, mentre que el 3r classificat, Grupo Perinado-Ica-UV, haurà d'esperar fins el final per saber si entra com 3r. En el Grup II, Tropic's és l'únic amb el passaport a quarts assegurat, mentre que Gellida y Hermanos, Romex i Puchal Climatización es disputaran la resta de places. I en el Grup III, Bar Els Caps i Seroffice Baix Maestrat també han aconseguit, faïtant un partit, la seua classificació, mentre que Iurisor i Esports Arín-Roquetes Peníscola lluitaran per la tercera plaça que també podria donar la classificació. En l'esportivitat segueixen tres equips empatats al capdavant: Ions Publicitat, Seroffice Baix Maestrat i

Frudex. Els quarts de final es jugaran els dies 7 i 8 d'agost, les semifinals el 11, el partit pel 3 i 4 lloc el 13 i la gran final i lliurament de trofeus el 14.

Oferta de treball: fisioterapeuta

L'Organisme Autònom de Centres Socials Especialitzats necessita contractar un **llicenciat en Fisioteràpia** per a la Residència el Collet (dedicació de 36 h setmanals).

Les persones interessades en la contractació han de posar-se en contacte amb l'OACSE, pg. de Ferreres Bretó, 10 (planta baixa) i tel. 964 470 050 (ext. 567).

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

3x4

info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Exposició sobre el comerç solidari

text REDACCIÓ

Benicarló acollirà, a partir del 8 d'agost, una exposició sobre el comerç solidari que realitza la Fundació Vicente Ferrer. El MUCBE acollirà fins al dia 17, aquesta mostra gràfica sobre els tallers de capacitació i el comerç solidari que la Fundació desenvolupa en Anantapur (Índia), on té la seua seu. Els productes que ofereix la Fundació, s'elaboren en els tallers d'artesanania situat en aquesta localitat de la regió de l'estat de Andhra Pradesh, al sud de l'Índia.

En l'actualitat, més de 130 dones amb discapacitat integren el projecte, que s'ha especialitzat en la creació de productes artesans de jute, paper maché, brodats a mà, costura o joieria, entre uns altres. Des que treballen i perceben un salari, la vida d'aquestes dones ha canviat, augmentant la seua autoestima i consideració social. La comercialització dels productes que elaboren a Espanya, permet l'activació d'un cicle de comerç solidari, així com la continuïtat dels tallers. Benicarló, podrà conèixer el seu treball gràcies a l'exposició.

Anantapur (Índia)

FOTO!

Dijous 31 de juliol es va col·locar en les estades del temple de Santa María del Mar un placa de bronze realitzada per l'artista José Caldés. Aquesta placa acompanya a una escultura, obra original de Paltor.

El text és el següent:

"A Mossen José Gellida Forés colocación de la primera piedra del templo dedicado a Sta. María del Mar 17.9 1978 consagración del templo 3. 7. 1983 por el obispo de Tortosa Rvdo. Mons. Ricard M. Carles, Mossen José Gellida, 1919-2007"

La llibertat en l'art

text i foto JESÚS MAESTRO

El llenç blanc és un paradigma d'infinites opcions entre les que, fins i tot, es troba la passivitat. És l'art, per tant, territori per la llibertat. Entre els problemes amb els que es troba l'artista per a fer efectiva aquesta llibertat destacaria aquells que resideixen en el seu propi interior. Entre altres deliberacions, la mateixa elecció d'un espai de treball íntim, com sol ser l'estudi d'un pintor, demostra que la lluita contra els propis conflictes està present en la creació artística. Aquesta intimitat facilita al pintor la execució sense traves de la seua obra, ja que propicia la nuesa de sentiments. Aquesta privadesa és necessària, doncs la llibertat del pintor és impossible si el procés de creació ha d'enfrontar-se a una anàlisi pública, que coarta l'experimentació, aquest procés d'encerts no exempt d'errors que gairebé mai estem disposats a desvetllar. No obstant això, la dificultat més àrdua d'acceptar per un creador, quan reclama la seua llibertat per a plasmar allò que desitja, es troba en la seua pròpia capacitat per a aconseguir-lo. Voldríem moltes vegades arribar a una precisió o intensitat que s'escapa al nostre humà talent. Renunciar a aquesta elecció és el moment més dur per a un artista i no obstant això no suposa un

fracàs per a la seua veritable estètica, doncs les nostres pròpies errades reflecteixen tant de nosaltres com les nostres virtuts. Quan els errors, els penediments i els dubtes es resolen en una solució plàstica suposen sempre un moment de creativitat formal que és l'essència de la màgia creativa. Entre tants impediments destacaria la pròpia censura. Qui no ha sentit moltes vegades que no s'atreveix a dir en veu alta allò que pensa? El quadre que produeix rubor al seu propi artífex és sovint aquell que ha retingut algun dels seus sentiments més profunds, aquells que gairebé sempre fan que ens estremim davant una imatge. No ens enganyem, si el pintor ha aconseguit transfondre al seu llenç aquesta energia oculta que ens comunica, és molt difícil ignorar-la. Hi ha dolor, misteri, seducció, tempestat, desafiament i potència en els quadres veritables, i solament s'arriba a això sobrevolant la batalla de limitacions entre la passió i la tècnica. L'únic camí per a finalitzar aquest viatge és sentir la llibertat creadora.

A tots els artistes que creen en aquesta visió d'un art lliure, gràcies per la vostra generositat, per la vostra confiança, per l'abraçada d'una confessió sincera. Recordem sempre que la llibertat en l'art és una expressió completa de la bondat humana.

The Incredible Crayfish Band

BREU HISTÒRIA DEL ROCK EN BENICARLÓ

text TICB/ LA FILOXERA

"Des de Benicarló i amb connexió directa a Barcelona, arriba The Incredible Crayfish Band, banda creada amb el propòsit de reencarnar, de forma consistent i sense excessos, als grans mites de la música. Està liderada per la incombustible, ardent, grandiosa i increïble Irene Furió. La seva prodigiosa veu va acompanyada dels Blues Brothers, Altabamán i Willymán, i del ritme de Mau, que fabriquen les versions, amb un estil propi, com si de d'una indústria d'il·lusions es tractés." (TICB)

Components:

Irene Furió: Veu, flauta, percussions.
Oscar "Altabamán"----> Guitarra, percussions, cors.
Carlos "Willymán"----> Baix, contrabaix, cors.
Mau "El Tipik"----> Percusión

URL de MySpace:

<http://www.myspace.com/thecrayfishband>

Influències:

Rolling stones, Elvis Presley, Beatles, Jimi Hendrix, Janis Joplin, Gary Moore, Joss Stone, Norah Jones, Pink Floyd, Peggy lee, Louis Armstrong, BBKing, Bob Marley i molts més...

AGENDA

Divendres 8

23.00 h V Mechero Festival. Concert a càrrec del grup The Happiness Project, Día de Furia, Zia i Uge. Pista annexa de l'IES Joan Coromines. Organitza: Penya Mechero. Col·laboren: Regidories de Cultura i de Joventut.

Dissabte 9

18.00 h Taller didàctic familiar Olorant, amb motiu de l'exposició "Bona terra, bona collita". Centre Cultural Convent de Sant Francesc – Mucbe. Organitza: Mucbe.

20:30 h MOMA, Orquestra de Cambra Patricia Rojas Machado, soprano COR 'DA CAPO' Benicarló (Claustre del Convent de Sant Francesc)

Dilluns 11

23.00 h Actuació musical a càrrec del grup Crayfish. Enfront de la platja del Morrongo. Organitza: Geladeria La Jijonenca.

laveubenicarlo@terra.es

INSCRIPCIÓ EXTRAORDINARIA ALS CICLES FORMATIUS CURS 2008/2009 OFERTA FORMATIVA IES JOAN COROMINES

CICLES DE GRAU MITJÀ (1400 i 2000 hores)

Cuina i Gastronomia	Diürn
Explotació de Sistemes Informàtics	Diürn i Vespertí
Fabricació a Mida i Instal·lació de Fusteria i Moble	Diürn
Gestió Administrativa	Diürn i Nocturn
Muntatge i Manteniment d'Instal·lacions de Fred, Climatització i Producció de Calor	Diürn
Serveis de Restauració i Bar	Diürn

TERMINI SOL·LICITUDS: Del 4 al 5 de setembre de 2008

CICLES DE GRAU SUPERIOR (2000 hores)

Administració i Finances	Nocturn
Administració de Sistemes Informàtics	Nocturn
Desenrotllament i Aplicació de Projectes de Construcció	Vespertí
Prevençió de Riscos Professionals	Vespertí

TERMINI SOL·LICITUDS: Del 3 al 10 de setembre de 2008

Més Informació:
IES JOAN COROMINES- Passeig Marítim, 5 -12580 Benicarló Telf. 964-472355

Més informació de cadascun dels cicles: http://www.edu.gva.es/eva/val/fp/oferta_fp.htm

QUI POT ACCEDIR?

Accés a cicles de grau mitjà:

- Graduats en Educació Secundària Obligatoria.
- Alumnes amb 2n de BUP aprovat.
- Titulats de Formació Professional de primer grau (Tècnic Auxiliar).
- Titulats de Formació Professional de grau mitjà (Tècnic).
- Haver superat el segon curs del primer cicle experimental de reforma de les ensenyances mitjanes.
- Haver superat, de les ensenyances d'Arts Plàstiques i Oficis Artístics, el tercer curs del Pla de 1963 o segon de comuns experimental.
- Altres titulacions equivalents a efectes acadèmics.
- Haver superat la prova d'accés a cicles de grau mitjà.

Accés a cicles de grau superior:

- Estar en possessió del títol de Batxiller LOGSE modalitats BCNS, BT o BHCS. De Batxillerat Experimental modalitats BCN, BAG, BCHS, BL o BTI; o haver superat qualsevol opció de COU.
- Estar en possessió del títol de Batxillerat LOGSE.
- Haver superat el segon curs de qualsevol modalitat de Batxillerat Experimental.
- Alumnes que tinguen Preu superat.
- Estar en possessió del títol de Formació Professional de Segon Grau o altres titulacions equivalents a efectes acadèmics.
- Tindre una titulació universitària a la qual es va accedir sense complir cap dels requisits anteriors.
- Haver superat la prova d'accés a cicles de grau superior.

El color de la llum

text MUCBE

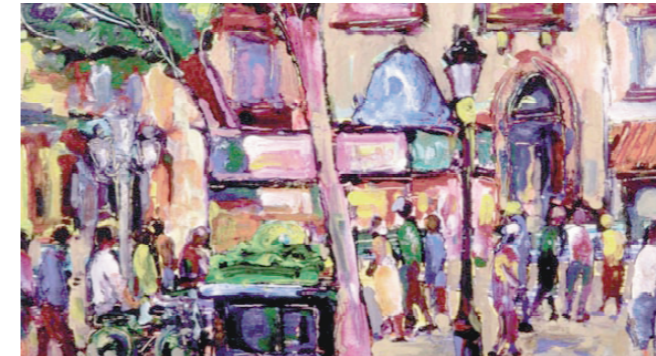
Exposició de pintura

El color de la llum

Lluís Santapau

1906-1993

31 de juliol | 28 setembre

Lluís Santapau neix a Vinaròs el 1906, fill de Josep Santapau, sabater del barri de la Barceloneta, i d'Emília Egea, natural de Vinaròs. La infància de Santapau transcorre en l'ambient senzill de Vinaròs, on la seva curiositat innata i el seu instint creatiu, el fan il·lusionar-se per tot, pel color del cel, l'olor del camp, els pescadors, la mar, etc. curiositat que l'impulsa a interpretar la realitat.

Als 13 anys, acabada l'escola, entra a treballar com aprenent de pastisser. Als 15 anys es trasllada a Barcelona per treballar en diverses pastisseries. Allà busca superar-se continuadament i adquirir habilitats creatives en la decoració de pastissos, cosa que fomentaria el seu interès per la pintura.

A partir de 1930 comença a pintar assíduament els dies de festa. Realitza passeigs i caminades pels carrers de Barcelona, sobretot per les Rambles, el parc de la Ciutadella, la plaça de Catalunya, el Barri Gòtic i les zones del port i l'Eixample.

En els inicis es mostra interessat per les diferents tonalitats de la llum, per això observa el paisatge a diferents hores del dia. Després comença a treballar les formes per a passar més endavant a expressar. Així doncs, comença amb la tècnica de l'oli, material amb què continuarà al llarg de la seva vida, tot i que serà amb la cera quan la seua obra assoleix un grau de major interès.

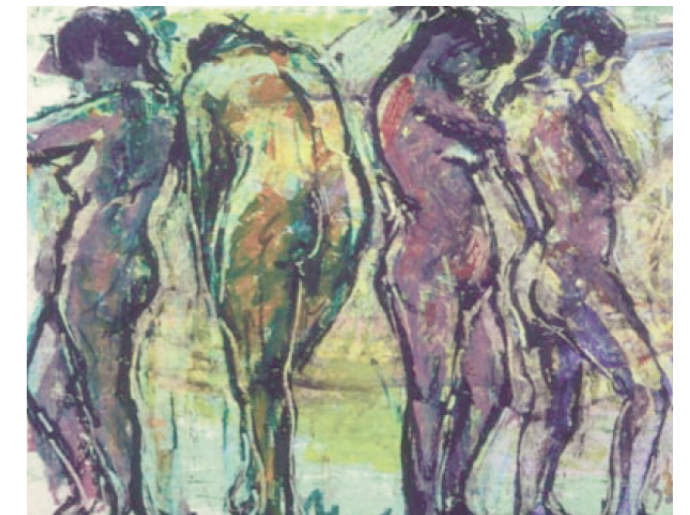
Amb els transcurs dels anys, la seua vocació artística és imparable. Santapau acudeix com a col·laborador en les classes de dibuix i pintura que organitza l'acadèmia de Sanvisens, que es convertirà en un company inseparable amb qui sortir a pintar

paisatges. Es en aquesta època quan Barcelona viu una gran transformació artística. La ciutat aglutina les avantguardes europees, consolida els postimpressionistes, catapulta els surrealistes i potència els abstractes.

En 1952 s'inscriu com a soci en el Reial Cercle Artístic de Barcelona, on practicarà la figura i el retrat fins als últims anys de la seua vida. En el Cercle pintarà els nus integrals, els grups de dones nues, els nus d'estudi i els retrats. Ací va ser també on es va imbuir de la influència de Mestre Cabanas.

El tractament de la cera en calent, que aplicava decantant-la sobre l'obra pictòrica, va arribar a definir un cert estil Santapau. De fet, hom ha considerat aquesta característica una influència del seu treball en el món de la pastisseria.

Al principi dels anys seixanta, després de l'ampli desenvolupament de l'abstracció, retorna cap a la pintura figurativa, però amb la incorporació de noves actituds marcades pel neodadaisme, el neosurrealisme, el realisme-simbolista, el pop-art i la neofiguració. Aquest retorn està motivat per la necessitat de contactar amb la realitat exterior.

La pintura de Santapau aposta clarament pel mediterranisme, amb una visió de la natura influenciada pel fauisme i el cubisme, que consolida una visió constructivista de l'entorn, sense arribar a ser geomètrica ni lineal.

Lluís Santapau ha treballat tota la seua vida pictòrica buscant-se a si mateix, tant en les sèries de paisatges com en els nus. Destaquen el tractament del color i la conceptualització de les formes. La seua vida mai ha sigut aventurera, arriscada, tumultuosa, tampoc posseïx una biografia escandalosa, sempre ha estat un home senzill, parc en paraules, creador i de dies tranquils.

OBSESSIONS, MISTERIS I HUMOR NEGRE

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDON

**PEP CASTELLANO.
DOTZE CONTES I MIG.
EDICIONS BROSQUIL. VALÈNCIA. 2008.**

Pep Castellano és ja gairebé un clàssic com a autor especialitzat en literatura infantil i juvenil, però el seu primer llibre per a adults ja va ser una agradable sorpresa, es tractava també d'un recull de contes "Jocs de pilota" i que tenia en comú amb aquest que també estava poblat per una galeria de personatges solitaris amb dificultats per viure l'amor amb normalitat i d'adaptar-se a la vida social.

En aquest segon recull de contes, amb el qual va guanyar el VIII premi de narrativa breu Josep Pascual Tirado 2007, Pep Castellano ens torna a presentar un altre grup de personatges sovint solitaris i inadaptats, que viuen obsessions diverses. "L'home que patia perquè li faltava el do de la paraula", és el conte que obri el llibre, en què el protagonista té el problema que reflecteix el títol, després de cercar diferents solucions, el remei el trobarà en els llibres, però una sorpresa final el tornarà a deixar sense paraula, i és que la sorpresa final és present en la major part dels títols. El zelador d'hospital del conte "De plasma és!" viu obsessionat per veure la televisió quan està de guàrdia, de manera que després de la visita d'un estrany malalt, recorre a una solució macabra per a seguir veient-la, és el més pur conte de ciència-ficció del recull, encara que aquesta és present en molts altres contes.

Aquells electrodomèstics que fan més funcions de les que se'ls demana, sovint constitueixen un

"En dotze contes i mig" apareix la petjada dels grans mestres del gènere com Kafka, Melville, Monzó o Calders, però amb personalitat pròpia.

problema, i l'autor escriu una esplèndida narració, carregada d'ironia al voltant de les prestacions d'una nevera, en el conte "La nevera/frigorífic".

El millor conte del llibre, per a mi, és sens dubte "Volia dur el seu anell penjat del coll", un magnífic exemple de relat negre i d'humor negre. A molt alt nivell està també "Com una cafetera", un altre relat negre que no és el que sembla. El cansament de la vida rutinària és present en "Penèlope", en què una dona ex-progre, porta una vida grisa i sense interès, i un cop de vent la fa retornar vint anys enrere quan tot era diferent, en ell podem trobar un petit homenatge a Manel Garcia Grau.

Altres contes del llibre, tenen un cert to misteriós, que deixen una mena d'inquietud després de la seua lectura, és el cas de "El lector" en què un boig per la lectura, es posa malalt de tant de llegir i de la pols, així que decideix desfer-se de tota la biblioteca, però s'oblida d'un llibre i el protagonista cobra vida i conviu amb ell. A "Molt barat és, el pis", un pis es ven molt barat, perquè es suposa que és habitat per un fantasma.

De contingut molt diferent a tots els demés, pel seu to més realista, és "El xip del baló de futbol", en què es presenta el xoc entre la vida d'un xiquet del primer món i un altre del tercer món.

"En dotze contes i mig" apareix la petjada dels grans mestres del gènere com Kafka, Melville, Monzó o Calders, però amb personalitat pròpia. L'humor, la ironia, la intriga i el misteri són presents en aquest llibre de lectura totalment recomanable i que ens fa desitjar que Pep Castellano es prodigue més com autor de contes per a adults.

ve de la pàgina anterior

EL MAQUINISTA DE LA GENERAL

Per un tafaner inspirat

El nostre home sua molt. Aquestes calors ens mataran a tots. Ara es treu el mocador per torcar-se el front i de manera instintiva –no l'ha desplegat- se'l torna a posar a la butxaca. Té molt de deficiència, les mans no poden estar-se-li quietes. Compulsivament s'arregla les ulleres, se les puja els mil·límetres que li les han fet baixar nas avall aquestes basques; cada molt pocs segons i sempre amb el dit cor de la dreta. Sempre que se les col·loca bé mira a dreta i esquerra, és com si aquest tic el fera retornar al món; ei, tu, que estàs ací i t'estan mirant. No pot però fer-hi més. El neguit se'l menja. Amb les mans se subjecta la cara. Sense solució de continuïtat, s'alça les ulleres i es prem els ulls. És un no parar. Amb la dreta es tapa la boca i seguidament es toca per enèsima vegada el front. Torna ulleres amunt i avall. Amb l'índex de l'esquerra fent pinça es pessiga la punta del nas dues o tres vegades; el mateix dit li acarona la barbata i ajudat del polze se la pessiga també, cinc, sis vegades, amb lentitud. No sap, no li ho ha dit ningú, que transmet una exagerada sensació d'inseguretat, que no sap –no deu poder- dissimular que no està a gust, que té temor perquè desconeix per on li sortiran i sap segur que li sortiran. La tensió el supera. Pensa, i tant que pensa pobre meu, més que l'escultura de Rodin, però no en allò que té al seu voltant, ningú sap el seu drama intern. President de falla està bé, però açò és massa, on t'has posat Buster? I aguanta,

aguanta d'ací i d'allà. Sobretot li falta, li sobra, aquest del verb fàcil prenent la iniciativa que hauria de prendre ell i dient sempre les coses que hauria de dir ell. Com li agradaria tindre el seu do de l'eloqüència, o si més no que no demostrara contínuament que en sap molt, com li agradaria –moltes vegades, massa- dir-li fes el puto favor de callar que ací qui mana sóc jo que a qui van votar és mi i no a tu, ho tens clar o no? Ho desitjaria amb tota la seua ànima, però no pot, està agarrat de peus i mans. La ira se'l menja, els nervis se'l mengen, la incomprensió se'l menja! No pot més, sap que paguen justos per pecadors, que els de l'oposició el fan

entrar al drap, però li és absolutament igual. A callar! No li dono més la paraula (pensa que prou s'ha d'aguantar de donar-li-la al que té al costat), s'ha acabat. Ací qui mana sóc jo, ací qui mana sóc jo, ací qui mana sóc jo... li retron dins del cervell una vegada i una altra. Si se'n volen anar, se'n van, ací qui mana sóc jo, qui mana sóc jo, jo, jo, jo... Les mans, ara, damunt la taula, en posició de pegar-hi un cop; una palmada, una punyada, tant s'hi val. Li sap mal, molt de mal, és una bona persona i no té aqueix caràcter, no li agrada. President de falla era una altra cosa. Enguany, a la cavalcada del Ninot, em disfressaré de Buster Keaton ...

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Un pont llunyà

Ja ho té clar. L'alcalde ja ha afirmat que tindrem pont sobre el Barranquet en la que serà la nova carretera que ha d'unir la Ratlla del Terme i el poble. Bé, ell ho té clar, nosaltres... quan estiga fet, també. No és que desconfiem de la seua paraula però, vistes les circumstàncies, ens agrada xafar a terra.

I quin pont!

I segons ha informat el mateix alcalde, "El pont" tindrà vuitanta metres de llargada (sí, 80, en número). Osti tu, quin catxo pont! Més que un pont pareixerà un aqüeducte. Tenim entès que l'alcalde semblava un xiquet amb sabates noves quan explicava com serà de gran aquest super-pont. No seria d'estranyar que li filmaren tot el procés i fera un videojoc. O una peli, "El puente sobre el río Barranquet".

Més pont

Segons sembla, només el pont, ja val quasi tot el que ha costat el tram de Peníscola fins a la Ratlla del Terme. Perquè després diguen que ací no fan obres de molts de quartos. I segons l'inclit Fabra a finals de 2009 el tindrem acabat. El que dèiem, quin pont! És que ni el de la Puríssima i ni el del Nou d'Octubre!

Ens falta alguna cosa

Els tafaners notem a faltar al nostre home orquestra particular, el regidor Cuenca. Últimament, segons hem pogut saber, les rodes de premsa són una mica soses només amb l'alcalde. I és que amb "l'alegria de la huerta" que és el nostre Marcelino (cadascú és com és), certament, falta sempre l'últim aclariment, el punt i final. I, això només ho pot fer el regidor Cuenca. Ja ho deia un eslògan de fa molts anys, "Cuenca es única". Único en el cas que ens ocupa.

Pintura a trams

Segons sembla això de la crisi ha arribat també el nostre ajuntament. Almenys, pel que fa a la partida de la pintura de la senyalització viària. Ho diem perquè és curiós veure com van pintant els carrers a pedaços. Una cantonada, sí, l'altra no. Mig pas de vianants sí, mig pas, no. Unes quantes ratlles, sí, unes quantes, no. I així bona part del poble. No cal dir que queda curiós, sobretot quan passes per un pas de vianants d'eixos, amb mort inclòs, que estan pintats de roig. Aleshores encara es nota més. La veritat, sabíem que estàvem malament de quartos però... per arribar a eixe extrem?

Pixarades de gossos

Per cert, els tafaners estem veient que per portar a passejar

els animalons de companyia s'ha ficat de moda la corda eixa, automàtica, que s'estira i arronsa. Allà va l'amo de l'animal donant-li corda i, mentre, aquest fent la seua necessitat allà on vol. Floreres, cantonades de cases, senyals de trànsit... Que ningú controla com de porcs poden ser... els seus amos? On és la brigada anticagarrutes? I és que algú ho hauria de controlar, no?

Infractor municipal

Veritat de la bona. Un tafaner ho va veure dimarts de matí. Un municipal que estava a dins d'un cotxe blau fosc, suposem deu ser eixe que utilitza tot l'ajuntament per fer els seus tràmits, aparcat davant la nova seu de la policia i mirant cap a la mar, va fer la maniobra de girar 180 graus en la via pública per sortir en sentit contrari. Tot i que la nostra cultura viària no és massa gran, creiem que aquesta maniobra al mig de la via pública no es pot fer. Potser anava per una feina municipal però us assegurem que no portava llums policials ni sirenes en marxa. Bona manera de donar exemple.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

M'ha costat molt, però en les meues modestes possibilitats he aconseguit pujar al carro de la tecnologia. Tants han sigut els meus avanços en poquet temps que ara mateix estic a la Mar Xica escrivint-li amb un portàtil que m'he agenciat a un preu que fa riure, ja sap, yo no soy tonto. Això és vida, l'hamaqueta d'acer inoxidable que em permet posar-me en quatre posicions diferents, el barret de palla amb la corresponent cinta blava que diu Comunidad Valenciana, la meua sombrilla que li he d'agraciar a una coneguda marca de cervesa aproximadament madrilenya de cinc estrelles, l'ampolla de plàstic de litre i mig de tinto de verano Sandevid –com m'he aficionat a aquest vi amb llimonada que m'evoca la infantesa, mares-, la radiet en la qual no sonen enguany ni boombes ni un rayo de sol ni res que tinga gràcia, el meu banyador de camal curt amb bossa perquè no se'm veja penjant res, les meues Rayban i sobretot, sobretot, amb el meu portàtil. Què més se li pot demanar a la vida? No res més, és cert. Si de cas, i ho comprenc, haguera estat bé portar-me cap ací un exemplar de La Veu de Benicarló per poder omplir la pàgina aquesta. Però clar, quan surto de casa, a peu com vaig, no puc estar en tot. Que quede clar que no ho he fet volent, de bona veritat li ho dic. Com en altres vegades, no tindrè més remei que comentar-li alguna cosa que em vinga al pensament.

Per exemple, me'n recordo que el tema de la setmana tenia a veure amb els clots i pedaços que en general ens adornen amb un elegant bon gust voreres, zones de vianants i carrers i places en

general. A mi m'agrada, hi estic acostumat i trobo que no podria viure en un poble net i polit, amb un terra monòton, homogeni, sense que aqueixos artistes del quitrà, la perpalina i la rasa deixen la seua empremta perenne. Parlant seriosament, si el nostre Benicarló ja és un poble per se poc atractiu per tot allò que no siga *la hospitalidad de sus gentes*, només falta tanta desídia i tant de descontrol. No hi ha una puta vorera que no tinga les rajoles de diferents colors i formes, no hi ha un putó carrer que no siga creuat per enormes cicatrius provocades per la col·locació i recol·locació de fils i més fils. Som una puta vergonya, a un poble lleig com el nostre només li falte tindre un entorn tan deixat de la mà de Déu. I de qui és la culpa? Ah, la culpa és molt lletja, molt, i no la vol ningú. És molt fàcil carregar contra el regidor o l'Ajuntament de torn –se'ns dubte principals responsables de tanta brutícia, sí brutícia- però és que nosaltres som així. Els benicarlandos som així, sempre hem sigut així. Anem a la nostra i ens en fotem de tot el que succeisca de la frontera de casa nostra cap a fora. En fi, què vol que li diga?

Què més, a vore, què més? Sí, sí, ja me'n recordo, hi havia alguna cosa sobre senyores que donen de mamar els seus xiquets. Ben fet que fan. Sí, sí, em va fer molta gràcia una referència a una pàgina d'aqueixes d'internet que es veu que es diu el Blog de la teta. Quan ho vaig llegir, i perdona, vaig pensar que igual hi hauria qui pensaria que aqueix blog igual estava dedicat a una altra cosa, igual. Em penso que m'he embolicat. Vaja, que allò tan vell que deien els nostres avantpassats, que les mamelles de les dones estan fetes per als xiquets però que s'entretenen els homes. Em penso que encara m'he embolicat més. Mire, aquest paràgraf done'l per no llegit i jo és com si no l'haguera escrit. Val? Gràcies.

Alguna altra cosa. Va, un traguinyol de tinto de verano, i pot ser se'm refresque la memòria. Res. Un altre. I un altre. Ara, ara sí. Dec estar equivocac i és que el poc alcohol que hi havia en aquest vi amb llimonada que m'acabo d'acabar m'haurà fet l'efecte, però jo diria que també apareix a La Veu de setmana passada una fotografia amb un parell de guàrdies civils. No, no, no en vull treure cap conclusió, que això de la premsa groga ja els ho vaig dir la setmana passada.

I una més. Un preciós muntatge amb el nostre senyor alcalde vestit de Fray Escoba i un corrosiu article del corrosiu Robespierre fotent-se'n –amb tota la raó del món- de la poca lliga de la granera d'or que ens han donat.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

La propera setmana m'enduré la revista a la platja.

El último de la fila

Sembla que comença a sonar-li la flauta al nostre alcalde, Marcelino. Després de gairebé un any completament desafinada, o millor dit, embossada, pareix que els cants de sirena promesos volen fer-se realitat.

La carretera vella de Peníscola, com la coneixem tots, sembla que té els dies comptats i, per fi, s'acabarà convertint en el que havia d'haver estat des de fa temps, el vial més important de connexió entre la nostra població i Peníscola.

Ja des dels temps de Mundo, quan es va tallar l'antiga carretera de la costa, aquest vial estava triat a convertir-se en l'artèria principal de comunicació entre Benicarló i Peníscola. Però la nefasta actuació de Mundo i els seus equips de govern successius, va abocar a Benicarló a ser, com sempre, l'últim de la fila.

Primer va ser el vial de la costa peníscolana, amb regeneració inclosa (i quina regeneració, abans d'inaugurar-se es va inundar), la que ens van fregar pels morros (almenys sempre ens quedarà allò que les coses mal fetes ...), al realitzar-se abans que la carretera alternativa, col·lapsant el vial de la carretera vella de Peníscola a Benicarló. Després ha estat aquest vial, inaugurat la passada setmana, el que ens han tornat a passar per tots els morros, mentre a nosaltres només ens ha quedat el dret al pataleig, evocat en la figura de Marcelino, suplicant, davant

645

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Fabra i companyia, que d'una vegada per totes ens facen la part que ens mereixem.

I ací estem, esperant a no ser altra vegada l'últim de la fila Toquem fusta perquè no apareguen més entrebancs i no tinguéssim que quedar-nos, com sempre, amb cara de beneïts esperant ... no sé sap que.

Però, tot i així, sempre ens quedarà el consol, i la sort, que quan girem la vista enrera, **El último de la fila**, se'ns acabe convertint en el grup format per Manolo García i Quimi Portet que, allà pels anys 80 del segle passat, amb la seua excel·lent música, ens van fer oblidar la sequera institucional que mundo i companyia ens van obsequiar.

De tota manera, al 2010 ... en tornarem a parlar. Segur.

Carxofa: Aquesta setmana la carxofa se l'emporta la regidoria de cultura, que no la regidora. Fer concerts d'alta qualitat per al claustre del convent, amb la bona acústica que té, és tot un luxe. Les poques persones que hi van assistir, es poden sentir privilegiades. La gent del poble no ha respost massa però el que és ben cert, és que molta més gent no hi cap. De totes maneres *chapeau*.

Panissola: Un panissola per a l'equip de govern de nostre ajuntament. Per una banda fa pintar tot el poble amb ratlles grogues per a que no aparquen els cotxes i reservant espais per a càrrega i descàrrega. Però després això ningú ho controla. El mateix passa amb el passos de vianants. Llàstima de pintura i de faena! I el diners que ens haurà costat!

Fitxa de subscripció a La Veu de Benicarló

NOM _____ COGNOMS _____
DOMICILI _____
POBLACIÓ _____ CP _____ TEL. _____

Se subscriu a **La Veu de Benicarló**, per l'import de 75,00 Eu. (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anul·lació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 24,00 Eu. anuals.

Forma de pagament: (1) Domiciliació o (2) transferència bancària

(1) Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 75,00 Eu. (50 números, anual) a **Associació Cultural la Feram de Benicarló** (C/ Sant Francesc, 95 Casal Municipal • 12580 Benicarló)

Signatura, _____ d _____ de 2 _____

Domiciliació bancària

BANC/CAIXA _____
ADREÇA _____ POBLACIÓ _____ CP _____
NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMpte _____

Codi de Compte: Entitat Sucursal Control Compte número

Senyors: els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de subscripció a La Veu de Benicarló.

(2) Transferència bancària de 75,00 Eu (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural La Feram de Benicarló. C/C: 3162 1201 97 1153776529. La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (obligatori l'enviament per fax, del comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament, al 964 47 56 98). Fins la recepció d'aquest no es remetrà el primer exemplar de la subscripció.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamany

Papereria
Material d'Oficina

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Publicitat **PUBLIKAT**
Agència de Publicitat